

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Petržálka a soudců JUDr. Igora Pařízka a Mgr. Evy Drahorádové ve věci

žalobce: **Společenství vlastníků jednotek v ulici Pod Zámečkem 1761, Hradec Králové**, IČO: 06323839
sídlem Pod Zámečkem 1761/17, 500 06 Hradec Králové
zastoupený advokátkou JUDr. Kateřinou Kolářovou
sídlem Škroupova 957/4, 500 02 Hradec Králové

proti

žalované: [REDACTED], narozená dne [REDACTED]
bytem [REDACTED]

o nařízení prodeje bytové jednotky

k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 23. ledna 2024 č. j. 17 C 408/2020-323

takto:

- I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady odvolacího řízení ve výši 3 388 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně.

Odůvodnění:

1. Okresní soud výrokem I rozsudku označeného v záhlaví nařídil prodej bytové jednotky ve vlastnictví žalované č. [REDACTED] v budově čp. [REDACTED] – bytový dům, který stojí na pozemku parc. č. st. [REDACTED] spoluvlastnického podílu o velikosti 5252/147637 na

společných částech budovy čp. ■■■ – bytový dům, který stojí na pozemku parc. č. st. ■■■, a spoluvlastnického podílu o velikosti 5252/147637 na pozemku parc. č. st. ■■■ – zastavěná plocha a nádvoří zapsaných u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště ■■■ pro katastrální území ■■■, obec ■■■, na LV č. ■■■ a č. ■■■ a výrokem II uložil žalované povinnost nahradit žalobci k rukám jeho právního zástupce náklady řízení ve výši 62 984 Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. V odůvodnění uvedl, že žalobce se domáhal ve své žalobě nařízení prodeje bytové jednotky žalované č. ■■■ v budově čp. ■■■ – bytový dům, který stojí na pozemku parc. č. st. ■■■, a spoluvlastnického podílu o velikosti 5252/147637 na společných částech budovy čp. ■■■ a spoluvlastnického podílu o velikosti 5252/147637 na pozemku parc. č. st. ■■■, zapsáno na listu vlastnictví č. ■■■ a č. ■■■ pro obec ■■■ a katastrální území ■■■ u Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, katastrální pracoviště ■■■ (dále též jen „bytová jednotka“). Žalobu odůvodnil tím, že žalovaná dlouhodobě porušuje své povinnosti vlastníka jednotky tím, že poškozuje společné části domu, ohrožuje další vlastníky jednotek v domě na zdraví a životech, obtěžuje je nadměrným hlukem, znečišťováním společných prostor a okolí domu a fyzickým napadáním a vulgárním urážením. Ve svém jednání pokračuje i po výzvě odeslané dne 20. 7. 2020. Žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby s poukazem na to, že jinou možnost bydlení nemá a není si vědoma, že by svým jednáním mohla ostatní vlastníky bytových jednotek podstatně obtěžovat. Okresní soud vzal po provedeném dokazování za prokázané, že žalovaná je vlastníkem bytové jednotky a tu užívá k bydlení od roku 2014 až do současnosti. Minimálně od roku 2015 až do současné doby jsou ostatní vlastníci jednotek v domě obtěžováni jejím jednáním spočívajícím v opakovaném a bezdůvodném rušení klidu v domě. Žalovaná bouchá předměty do radiátorů a stupaček, stěhuje a pouští na podlahu nábytek, hlasitě a vulgárně křičí, pouští u vchodových dveří vysavač a takto se chová i v průběhu nočního klidu. Opakovaně znečišťuje společné prostory tím, že vyhazuje nejružnější předměty ze svého bytu do prostoru společné chodby nebo je vyhazuje přímo z balkonu či okna svého bytu do zatravněného prostoru za domem, kde se nachází i upravený přístup do bytové jednotky v přízemí. Tato travnatá plocha tvoří s domem funkční celek. Znečišťování společných prostor a bezprostředního okolí se žalovaná opakovaně dopouští již od roku 2017. Toto její jednání bylo i předmětem stížností společenství vlastníků jednotek k Magistrátu města ■■■ a předmětem výzvy z přelomu let 2018 a 2019. Společenství vlastníků jednotek doručilo žalované výzvu ze dne 17. 7. 2020, v níž žalované vytklo porušování povinností vlastníka jednotky a upozornilo ji na možnost podání návrhu na prodej bytové jednotky v případě nerespektování výzvy a pokračování ve vytykaném jednání. Žalovaná však i po doručení této výzvy v závadném jednání pokračuje až do současné doby. Žalovaná sice trpí poruchou osobnosti a pohlavní identity, má však zachovány schopnosti rozumové a ovládací. Sama uvedla, že si uvědomuje, že by svým jednáním mohla někomu způsobit újmu, spoléhá však na to, že se tak nestane. Okresní soud věc po právní stránce posoudil podle § 1175 odst. 1, § 1176, § 1184 zákona číslo 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Dospěl k závěru, že jednání žalované nabývá intenzity předpokládané ustanovením § 1184 odst. 1 o. z. a žalovaná ve svém jednání neustala ani po písemné výstraze ve smyslu tohoto ustanovení. Ve svém jednání pokračovala i přes opakované ukládání sankcí ve správním řízení. I z jejího vyjádření je zřejmé, že od svého jednání upustit nehodlá. Své jednání spíše bagatelizuje. Závěr pro vyhovění žalobě dle názoru okresního soudu odůvodňuje právě značná a dlouhodobá intenzita jednotlivých excesů žalované. Obyvatelé domu se obávají pádu předmětů z okna bytu žalované, resp. setkání se žalovanou, které by mohlo být spouštěčem jejího dalšího závadného jednání. Okresní soud proto žalobě vyhověl a úspěšnému žalobci přiznal

právo na náhradu nákladů řízení podle § 142 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).

2. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná včas odvolání. Namítla, že nařízení prodeje bytové jednotky je zásahem do jejího ústavně zaručeného vlastnického práva, který je nutno považovat z ústavně právního hlediska jako prostředek ultima ratio. Je nutno hodnotit dopady nuceného prodeje bytové jednotky na její poměry, neboť v této bytové jednotce má žalovaná zajištěno vlastní bydlení. Žalovaná nemá jinou možnost bydlení a přihlédnout je třeba i k jejímu nepříznivému zdravotnímu stavu, pro který jí byl přiznán invalidní důchod. Nachází se tak v tíživé životní situaci. Hradit tržní nájemné není v jejích finančních možnostech a nucený prodej bytové jednotky současně vede ke vzniku značných nákladů. Konflikty byly důsledkem nevhodného chování jiných členů společenství vlastníků jednotek, kteří ji napadali slovně i fyzicky a chovali se vůči ní agresivně a hostilně. Další skutky byly její reakcí na objednanou a provedenou opravu balkonu, se kterou nesouhlasila. Řízení před okresním soudem je také stíženo procesní vadou, neboť jí nebyla poskytnuta možnost, aby v řízení byla zastoupena ustanoveným advokátem ve smyslu § 30 o. s. ř. Žalovaná proto navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu zamítne, a aby jí ustanovil současně zástupce z řad advokátů podle § 30 odst. 2 o. s. ř. s ohledem na její poměry. Žalovaná na jednání před odvolacím soudem odkázala na podané odvolání a navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalobu zamítne.
3. Žalovaná na jednání před odvolacím soudem odkázala na své odvolání.
4. Zástupkyně žalovaného na jednání před odvolacím soudem navrhla, aby odvolací soud rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Poukázala na to, že ani po předchozím zrušujícím rozhodnutí odvolacího soudu se chování žalované podstatným způsobem nezměnilo.
5. Odvolací soud dospěl po projednání věci k závěru, že odvolání není opodstatněné.
6. V řízení před okresním soudem nebylo porušeno právo žalované dané povinností státu plynoucí z ústavně zaručeného práva na právní pomoc ve smyslu článku 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Okresní soud o žádosti žalované na ustanovení advokáta zástupcem ve smyslu § 30 odst. 2 o. s. ř. rozhodl usnesením ze dne 17. dubna 2024 č. j. 17 C 408/2020-342 tak, že tuto žádost zamítl. Proti tomuto usnesení žalovaná nepodala odvolání a nevyužila tak dostatečného procesního prostoru k tomu, aby se ustanovení advokáta zástupcem běžnými procesními prostředky domohla. Tímto usnesením soudu prvního stupně je nyní vázán i soud odvolací v tom smyslu, že nemůže sám (na základě podkladů, které žalovaná měla předložit již k rozhodnutí soudu prvního stupně, ale předložila je opožděně) znovu ve věci ustanovení zástupce rozhodnout. Odvolací soud proto vycházel z usnesení okresního soudu a o návrhu žalované na ustanovení zástupce z řad advokátů nerozhodoval. Žalovaná přitom svůj návrh na ustanovení zástupce z řad advokátů, který podala v odvolacím řízení, neodůvodňovala změnou poměrů od posledního rozhodnutí soudu prvního stupně o této její žádosti.
7. Podle § 1184 odst. 1 o. z. na návrh osoby odpovědné za správu domu může soud nařídit prodej jednotky toho vlastníka, který i přes písemnou výstrahu osoby odpovědné za správu domu porušuje své povinnosti způsobem podstatně omezujícím nebo znemožňujícím výkon práv ostatních vlastníků jednotek.
8. Odvolací soud v této věci již rozhodoval usnesením ze dne 27. 3. 2023 č. j. 21 Co 27/2023-183, ve kterém dovodil, že aktivně legitimována k podání návrhu na prodej jednotky je osoba odpovědná za správu domu. Touto osobou je (pokud vzniklo) společenství vlastníků (§ 1190 o. z.). Zákonnými předpoklady pro uplatnění práva a tedy

v konečném důsledku pro úspěšnost žaloby je porušování povinnosti vlastníka jednotky, a to způsobem podstatně omezujícím nebo znemožňujícím výkon práv ostatních vlastníků jednotek, to, že se tak děje přes písemnou výstrahu osoby odpovědné za správu domu, a s podáním návrhu musí souhlasit většina všech vlastníků jednotek s tím, že při určení většiny potřebné pro vyslovení souhlasu se nepřihlíží k hlasu vlastníka podle odstavce prvního (§ 1184 odst. 3 o. z.). Náležitosti písemné výzvy jsou upraveny v § 1184 odst. 2 o. z. Odvolací soud již tehdy ve svém zrušujícím rozhodnutí konstatoval, že v projednávané věci byl návrh podán subjektem k tomu aktivně legitimovaným – Společenstvím vlastníků jednotek v ulici Pod Zámečkem 1761, Hradec Králové, IČ 06323839, se sídlem Pod Zámečkem 1761/17, 500 06 Hradec Králové, a žalobce prokázal, že s podáním návrhu souhlasí většina všech vlastníků jednotek určená způsobem upraveným v § 1184 odst. 3 o. z. Výzva ze dne 17. 7. 2020, kterou žalobce doručil žalované, obsahuje všechny náležitosti vyžadované § 1184/2 o. z. Písemná výzva byla žalované doručena dne 24. 8. 2020. Od těchto skutkových i právních závěrů nemá odvolací soud důvod se odchýlit ani nyní a existenci těchto zákonných podmínek pro uplatnění nároku žalobce ani žalovaná nečinila spornou.

9. Odvolací soud ve shora citovaném zrušujícím usnesení rovněž připomněl, že judikatura týkající se problematiky ustanovení § 1184 o. z., potažmo ve znění zákona číslo 163/2020 Sb., je na samém počátku. Odborná literatura problematiku podstaty porušování povinností vlastníka bytové jednotky ve smyslu § 1184 o. z. vykládá tak, že musí jít o takové chování, kterým vlastník bytové jednotky porušuje své povinnosti a v důsledku toho jsou podstatně omezována nebo znemožňována práva ostatních vlastníků jednotek. Zákon blíže nestanoví druhy možného porušování povinností, stanoví však výslovně, že tohoto krajního prostředku obrany lze použít jedině v případě, že druh či intenzita porušování povinností způsobují v tomto ustanovení uvedené závažné důsledky. Může přitom jít i o porušování tzv. sousedských práv, jak je má na mysli § 1013 o. z., pokud by dosahovalo intenzity předpokládané v § 1184 o. z.
10. Pokud jde o skutkovou definici jednání vlastníka bytové jednotky, pro které lze žalobě podle § 1184 o. z. vyhovět a které má pro rozhodnutí soudu právní význam, platí obecně následující.
11. Z ustanovení § 1184 odst. 1 o. z. vyplývá, že zákonnou podmínkou pro rozhodnutí soudu o nařízení prodeje bytové jednotky je, aby vlastník bytové jednotky své povinnosti způsobem podstatně omezujícím nebo znemožňujícím výkon práv ostatních vlastníků jednotek porušoval i přes písemnou výstrahu osoby odpovědné za správu domu (dále též jen „písemná výstraha“, „povinnosti vlastníka bytové jednotky“). Těto podmínce pak odpovídá i navazující právní úprava v odstavci druhém tohoto ustanovení, který stanoví náležitosti této písemné výstrahy, a mezi něž mimo jiné patří důvod jejího udělení, tedy in konkretum specifikace chování vlastníka bytové jednotky, kterým své povinnosti porušuje. V praxi jde tedy vlastně o skutkový popis jednání vlastníka bytové jednotky, v němž je spatřováno porušování jeho povinností a pro které mu je výstraha dána. Právního významu proto nabývají ta jednání (typově totožná či podobná), která byla vlastníkovu bytové jednotky ve výstraze podle § 1184 odst. 2 vytknuta a jichž se (i přes tuto výstrahu) dopouští i nadále. Pro úplnost odvolací soud dodává, že nelze obecně vzato přehlédnout ani případnou námitku žalovaného, že se před doručením výzvy žádného vytýkaného jednání nedopustil a výzva tak byla dána v rozporu s jejím cílem a účelem. Takovou výzvu by bylo možné považovat s ohledem na konkrétní okolnosti případu i za zneužití práva, jež nepoživá právní ochrany (§ 8 o. z.).
12. V projednávané věci žalobce žalované v písemné výzvě, která jí byla doručena dne 24. 8. 2020, vytkl následující jednání. Žalovaná provedla neodsouhlasené úpravy na balkonu přiléhajícímu k její bytové jednotce, sype odpadky z okna, kdy v důsledku toho je Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED].

ucpaný odtokový okap a společenství vlastníků jednotek je nuceno vynakládat náklady na jeho čištění, z okna svého bytu směrem do volného prostranství za dům hází žalovaná rozličné předměty, které mohou přivodit zranění či jinou újmu na zdraví přítomných osob, zdraví nebezpečným způsobem znečistila společné prostory domu a poškodila stávající výmalbu společných prostor, fyzicky napadla některé vlastníky jednotek, na jejich adresu používá vulgární a urážlivé výrazy, neumožnila montáž a zprovoznění domácího telefonu, opakovaně neumožňuje vstup do bytu pověřeným zástupcům společenství, např. ke kontrole funkce termoventilů na topných tělesech.

13. Okresní soud vzal správně za prokázané, že žalovaná se vytýkaných jednání dopouštěla jak před doručením písemné výzvy, tak i po ní, a dále i v průběhu řízení. Okresní soud svá skutková zjištění opřel nejen o výpovědi svědků, ale i o zprávy policie a obsah přestupkových řízení, která byla pro tato jednání proti žalované vedena. Přihlédl i k předložené fotodokumentaci. Okresní soud podrobně a konkrétně popsal jednotlivé skutky žalované a označil důkazy, ze kterých vycházel. Odvolací soud v tomto může jen odkázat na podrobné a dostatečně konkrétní odůvodnění rozsudku okresního soudu. Především šlo o znečišťování společných prostor a venkovních prostor přiléhajících k domu, vyhazování předmětů (a to i objemných) z okna před dům, rušení klidu v domě a konflikty s ostatními vlastníky bytových jednotek.
14. Odvolací soud pak za správné považuje i právní posouzení tohoto skutkového stavu v tom, že jde o jednání, které nabylo intenzity, jež je pro vyhovění žalobě na prodej bytové jednotky ve smyslu § 1184 o. z. dostačující. Významu nabývá především doba, po kterou jednání žalované trvalo, i počet skutků, jimiž bylo naplňováno. Jednání žalované nebylo lze kvalifikovat jako jednání výjimečné a náhodně vybočující z jinak řádného užívání bytu. Pokud mají bytové jednotky sloužit k plnohodnotnému uspokojování bytových potřeb ostatních vlastníků (nebo jiných oprávněných uživatelů), musí být toto právo v praxi naplňováno na určité úrovni odpovídající současným společenským poměrům a zvyklostem vztahujícím se ke kultuře bydlení. Vlastník (nebo jiný oprávněný uživatel) bytové jednotky má právo na to, aby nebyl v bydlení rušen nepřiměřeným hlukem, aby společné prostory, jež také užívá, byly udržovány v přiměřené čistotě, aby se při užívání bytu nedostával do pravidelných konfliktů s jiným, neboť takové i sebemenší konfrontace se sousedem, pokud se opakují, požadovaný komfort bydlení podstatně omezují. Postačí již obava z toho, zda se konflikt nebude opakovat. Uvedené platí i pro užívání přilehlého pozemku k domu, jenž je určen k tomu, aby byl vlastníky bytových jednotek či jejich oprávněnými uživateli rovněž užíván spolu s bytem. Toto klidné a pokojné užívání je jistě podstatně omezováno tím, pokud jiný vlastník bytové jednotky vyhazuje na tyto přilehlé prostory odpadky a jiné věci ze svého bytu, tyto prostory tak znečišťuje a vyvolává v ostatních obavu z pádu předmětů z výšky. Pokud se taková jednání opakují po delší dobu, jde jistě o navození stavu, jenž podstatně omezuje výkon práva ostatních vlastníků bytových jednotek v domě.
15. Z provedených důkazů nevycházelo najevo, že by osobní konfrontace mezi žalovanou a ostatními vlastníky byly osobní povahy a vyvěřaly z konkrétních vzájemných neshod. Byly zřetelně důsledkem určité vztahovačnosti žalované dané jejím zdravotním stavem, jenž sice i pro ni jistě představuje zátěž, ale nemůže její jednání vůči ostatním ospravedlnit a nelze na ostatní vlastníky ani klást povinnost, aby tyto projevy žalované (nadto opakovaně) museli snášet. Žalovaná nemůže argumentovat subjektivním pocitem, že svým chováním, které jí bylo vytčeno, reaguje na negativní až nepřátelský vztah, který k ní ostatní vlastníci bytových jednotek chovají a který se podle ní projevuje jejich hostilním až urážlivým chováním. Z provedeného dokazování nevycházelo najevo, že by jednání žalované bylo jen ospravedlnitelnou a přiměřenou obranou či reakcí proti útokům ze strany ostatních vlastníků a taková jednání ostatních by byla na počátku vzájemné

nevraživosti, která je bohužel v současné době již patrná, ale je nepochybně zcela z podstatné míry způsobena chováním žalované. Nadto byla ve věci relevantní i jiná chování a jednání žalované, než opakované vzájemné osobní konfrontace mezi žalovanou a ostatními vlastníky bytových jednotek.

16. Žalované lze dát za pravdu v tom, že prodej bytové jednotky podle § 1184 o. z. by měl být opatřením ultima ratio, tedy řešením nejzazším, kdy nelze použít žádných prostředků mírnějších, které by neměly takový razantní dopad do právního a ekonomického postavení žalované. V projednávané věci ovšem vychází najevo, že vzhledem k délce doby, po kterou jednání žalované trvá, je zřejmé, že se nelze spolehnout na to, že by v něm ustala, a že jde tedy o opatření nepřiměřené a že by kolizi mezi právem žalované na bydlení a právem ostatních vlastníků bytových jednotek bylo možné vyřešit jinak. Odvolací soud nakonec nejdříve v této věci rozhodnutí okresního soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a uložil mu povinnost přihlédnout k vývoji chování žalované. Běh času ovšem nepřinesl nic nového v tom smyslu, že by potřeba rozhodnutí o prodeji bytové jednotky žalované přestala být aktuální. Z povahy jednání žalované přitom vyplývá, že nejde o takové porušování povinností vlastníka bytové jednotky, jemuž by bylo lze do budoucna zamezit i jinak.
17. S žalovanou lze souhlasit i v tom, že rozhodnutí soudu o prodeji bytové jednotky podle § 1184 o. z. je zásahem státu do práva vlastnit majetek, které požívá ústavně právní ochrany (článek 11 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod). Jde však o zásah, který je dovolen zákonem, a je na soudu, aby v každé konkrétní věci posoudil, zda byly naplněny znaky hypotézy shora označené právní normy jednoduchého práva, která tento zásah umožňuje. Nelze přitom přehlédnout, že ve hře je i ochrana vlastnického práva ostatních vlastníků bytových jednotek a do popředí tak vystupují i ústavně právní povinnosti žalované jako vlastníka zakotvené v článku 11 odstavec 3 věta první a druhá Listiny základních práv a svobod, podle kterých vlastnictví zavazuje a nesmí být zneužito na újmu práv druhých.
18. Lze připustit i to, že s ohledem na zdravotní a majetkové poměry žalované může pro ni mít rozhodnutí soudu hlubší dopad, než jaký lze předpokládat v případech „standardních“. Tyto předpokládané následky však nemohou v projednávané věci dostatečně vyvážit odeprání ochrany vlastníkům ostatních bytových jednotek v domě a zajištění pokojného výkonu jejich práv. Jak bylo shora uvedeno, s ohledem na charakter a dlouhodobost jednání žalované nelze rozumně předpokládat, že by bylo možné nápravy nežádoucího stavu dosáhnout v budoucnosti jinak a bylo lze se bez soudního rozhodnutí o nařízení prodeje bytové jednotky žalované obejít.
19. Okresní soud rozhodl správně i o náhradě nákladů řízení a odvolací soud proto rozsudek okresního soudu jako věcně správný potvrdil podle § 219 o. s. ř.
20. Žalobce byl úspěšný i v odvolacím řízení a náleží mu proto proti žalované právo i na náhradu nákladů odvolacího řízení podle § 142 odst. 1, § 224 o. s. ř. Žalobce vynaložil v odvolacím řízení náklady spočívající v odměně za zastoupení advokátem v rozsahu jednoho úkonu právní služby (účast na jednání před odvolacím soudem) v sazbě 2 500 Kč (§ 7 bod 5, § 9 odst. 3 písm. a/ vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, dále jen „a, t.“), k úkonu právní služby náleží advokátovi paušální částka náhrady výdajů 300 Kč (§ 13 odst. 4 a. t.). K nákladům řízení patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 588 Kč (§ 137 odst. 3 písm. a/ o. s. ř.). Celkem žalobce v odvolacím řízení vynaložil náklady ve výši 3 388 Kč a žalovaná je povinna mu je nahradit do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně (§ 149 odst. 1, § 160 odst. 1, § 211, § 224 odst. 2 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání v případě, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí u Okresního soudu v Hradci Králové, a rozhoduje o něm Nejvyšší soud České republiky se sídlem v Brně.

Hradec Králové 24. června 2024

JUDr. Jiří Petržálek v. r.
předseda senátu